

6.

т години владетелят не беше спал така леко, дълбоко и сладко, както спа през нощта, след като на два пъти бе слушал безсмъртните песни на това малко, диво, просто и упорито планинче. На сутринта той се събуди спокоен, бодър и весел. В душата му още звучаха чудните звуци, сърцето му преливаше от възторзи и доволство, светът му изглеждаше красив и необятен. Дори в такъв пуст и далечен край той можеше да живее известно време, ако, разбира се, имаше кой да му свири така хубаво. „Там, в моята столица“, помисли си той, „като гледам Лира и като слушам този хлапак, аз най-сетне ще се успокоя и ще заживея като истински владетел — снизходителен, справедлив и щедър“.

Друг път, като се събудеше, той беше мрачен и сърдит, и, освен Лира, никого не можеше да търпи и да гледа. Дори жена си той не можеше да понася. Своите сановници той не можеше да търпи не само когато грешаха в политиката, но и когато бяха свършили нещо не така, както си го представяше той, макар и да бяха го направили много по-добре. Тогава той викаше, удряше с юмруци, ругаеше и най-люто се заканваше на всички. В такива минути на необикновена ярост, той притихваше само когато пред него се мернеше неговата тънка, стройна, мургава дъщеря, с коси гъсти и черни като разсипана смола. Но утихваше само когато тя беше при него. Излезеше ли си, той отново започваше да вика и да ругае.